

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. A. S.**, narozen „X“, bez státní příslušnosti,
t. č. pobytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. OAM-16/LE-LE05-P05-PD3-2013,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 2. 2021, č. j. OAM-16/LE-LE05-P05-PD3-2013, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2021, č. j. OAM-16/LE-LE05-P05-PD3-2013, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech, neboť žalovaný v rozporu s § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný dále podle žalobce porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, když mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Tu žalobce spatřoval ve vážném ohrožení svého života v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu vzhledem k bezpečnostní situaci v Palestinských autonomních územích. Konstatoval, že nebyly naplněny podmínky pro neprodloužení doplňkové ochrany ve smyslu § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a zákona o azylu, protože okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, nezanikly, ani se nezměnily do té míry, že jež doplňkové ochrany není zapotřebí. Žalovaný podle žalobce napadeným rozhodnutím porušil jeho právo na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože žalobce má na území České republiky matku, které zajišťuje péči, a vybudoval si zde silné sociální vazby.
3. Žalobce připomněl, že doplňková ochrana mu byla udělena a dvakrát prodloužena z důvodu, že případné vycestování by představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Na území České republiky totiž pobývá žalobcova matka, které byl udělen humanitární azyl, a u žalobce nebylo možné vyloučit, že by v případě návratu do posledního trvalého bydliště na Palestinských autonomních územích – pásmo Gazy nevznikla vážná újma spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Trval na tom, že situace se nezměnila natolik, aby nyní bylo jeho vycestování vyhodnoceno jako souladné s mezinárodními závazky České republiky, neboť zapojením žalobcovy sestry do péče o matku a smrtí jeho otce, kterému byla udělena mezinárodní ochrana, nezanikl důvod, pro který mu byla doplňková ochrana udělena. Připustil, že matka s ním nyní nežije ve společné domácnosti, což podle něho neznamená narušení rodinných vazeb. Nesouhlasil s tím, aby mu bylo přičítáno k tíži, že se o matku stará rovněž jeho sestra. Byl přesvědčen, že po návratu do Palestinských autonomních území – pásma Gazy mu stále hrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Připomněl, že v České republice pobývá od roku 2014 a za tu dobu se zde integroval.
4. Podle žalobce by jeho vycestování bylo rovněž v rozporu s Úmluvou o právním postavení osob bez státní příslušnosti z roku 1954, a to konkrétně s čl. 31, neboť důsledkem neprodloužení doplňkové ochrany je zároveň povinnost vycestovat z území České republiky. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 361/2017, podle něhož se měl žalovaný zabývat tím, zda je návrat žalobce jako osoby bez státní příslušnosti do oblasti původního bydliště vůbec možný. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 15/2013 žalobce podotkl, že správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, aby se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z jiného (nového) důvodu. Žalobce namítal, že doplňková ochrana mu měla být prodloužena rovněž z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v místě jeho posledního bydliště, tj. v pásnu Gazy. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že místo jeho posledního bydliště nelze považovat za stav ozbrojeného konfliktu, neboť podle zjištění nezávislé mezinárodní vyšetřovací komise OSN týkajících se protestů na okupovaném palestinském území ze dne 18. 3. 2019 lze situaci v místě posledního bydliště žalobce považovat za vnitřní ozbrojený konflikt. V případě návratu by tak byl žalobce vystaven nebezpečí vážné újmy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že k přiznání mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany v případě žalobce přistoupil z důvodu, že případné jeho vycestování do místa bydliště by představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky, a to s ohledem na možnou existenci vážné újmy ve vztahu k právu na jednotu rodiny, neboť žalobcově matce byl udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu a jeho otcí žalobce azyl podle § 13 zákona o azylu, přičemž dotyční společně se žalobcem žili ve vlasti i na území České republiky jako rodina a nebylo možno vyloučit, že by nuceným vycestováním do Palestinských autonomních území, konkrétně pásma Gazy, mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Po porovnání obstaraných informací se skutečnostmi uvedenými žalobcem v řízení o udělení doplňkové ochrany a v řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k důvodům, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný se zabýval zejména rodinnou situací žalobce na území České republiky. Zjistil, že žalobcův otec zemřel a žalobce již po dobu jednoho roku nežije ve společné domácnosti se svou matkou, tedy trvale s ní nežije, trvale se o ni nestará, neposkytuje jí každodenní péči, a ani ji finančně nepodporuje. Žalovaný podotkl, že během správního řízení žalobce záměrně uváděl nepravdivé informace týkající se trvalého pobytu jeho matky. Poznamenal, že žalobce v žádosti uvedl nové důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, a to problémy kvůli své politické situaci a válce. Uvedl, že v předcházejících správních řízeních žalobce sdělil, že nijak politicky neangažoval, palestinské úřady vydaly žalobci cestovní doklad, jehož platnost mu byla opakovaně prodlužována. Obavou žalobce ze zabití příslušníky hnutí Hamás v pásnu Gazy se žalovaný zabýval již v rámci původního řízení a neshledal ji důvodnou, přičemž žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by na tomto názoru něco změnily.
6. Podle žalovaného nebylo neprodloužením doplňkové ochrany žalobci popřeno žalobcovo právo na rodinný a soukromý život, neboť s neprodloužením doplňkové ochrany není spojena povinnost neprodleně opustit území České republiky. Žalovaný připomněl, že žalobci nic nebrání, aby si svůj případný další pobyt na území České republiky upravil v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Konstatoval, že od doby udělení doplňkové ochrany nedošlo v zemi žalobcova původu v souvislosti s bezpečnostní a politickou situací k takovým změnám, které by odůvodňovaly udělení doplňkové ochrany. Žalovaný závěrem uvedl, že příznivá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezpečnostní situace vyplývá z obstaných a ve správním spisu založených informací. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 1. 2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž sdělil, že je bez státní příslušnosti, arabské národnosti, vyznává islám, nebyl členem žádné politické strany ani organizace, jeho zdravotní stav je dobrý a z Palestinského autonomního území – pásma Gazy (poslední trvalý pobyt žalobce) odešel v květnu 2010, protože jej chtěli zabít lidé z Hamásu. K otázce, z jakých důvodů požádal o udělení mezinárodní ochrany, vysvětlil, že má strach o svůj život – byl čtyřikrát zadržen příslušníky Hamásu, drželi ho v kleci, byl návnada, chtěli, aby se objevil jeho bratr, který je vojákem. Uvedl, že nebyl nikdy zbit a mučen, ale příslušníci Hamásu stříleli nad hlavami lidí, aby je zastrašili. V případě návratu do Gazy se obával zabítí. Doplnil, že na Západním břehu Jordánu by mu nic nehrozilo, ale tam nemůže vstoupit, protože by k tomu potřeboval izraelské doklady. Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2013, č. j. OAM-16/LE-LE05-K03-2013, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, nicméně udělil mu doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona na dobu 24 měsíců.
10. Žádostí ze dne 11. 11. 2015 se žalobce domáhal prodloužení doplňkové ochrany. Uvedl, že i nadále trvají důvody, pro něž mu byla udělena doplňková ochrana. Popsal, že se na území České republiky stará o matku, které byl udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť její zdravotní stav se nezlepšil a je nadále nesoběstačnou osobou. Konstatoval, že jeho otec, který společně s ním pečoval o matku, v prosinci 2014 zemřel. Dále uvedl, že v případě vycestování do země jeho posledního bydliště by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy, neboť situace na palestinských územích, zejména v pásmu Gazy, se za poslední dva roky podstatně zhoršila. Podle zprávy Human Rights Watch za rok 2014 bylo v bojích v červenci a srpnu roku 2014 zabito hnutím Hamás 2 100 Palestinců, z čehož bylo více než 1 500 osob označeno za civilisty. Doplnil, že ozbrojené skupiny zabily minimálně 25 Palestinců,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podezřelé zatýkají a mučí je. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, č. j. OAM-16/LE-LE05-LE22-PD1-2013, žalovaný prodloužil žalobci doplňkovou ochranu o 24 měsíců.

11. Dne 21. 11. 2017 byla žalovanému doručena žalobcová žádost ze dne 2. 11. 2017 o prodloužení doplňkové ochrany, v níž uvedl, že jeho vycestování i nadále představuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky, a nelze vyloučit, že by mu v případě nuceného vycestování hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Popsal, že nadále sdílí společnou domácnost se svou matkou, o kterou pečuje, a doplňková ochrana by mu měla být prodloužena z důvodu zachování jednoty rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Doplnil, že je jeho povinností, která vyplývá z tradičního arabského vnímání postavení a povinností syna v rámci rodiny, se o matku postarat. Dále uvedl, že situace na palestinských území, zejména v pásnu Gazy, se nezlepšila. Během demonstrací v Gaze u hraničního plotu v roce 2016 došlo k zabití 8 osob a 188 osob bylo zraněno. Izraelské úřady vymezily v Gaze příhraniční pásmo, do kterého pod hrozbou střelby zakázaly vstup civilním osobám. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-16/LE-LE05-HA11-PD2-2013, byla žalobci doplňková ochrana prodloužena o 24 měsíců.
12. Dne 7. 1. 2020 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, v níž uvedl, že má problémy ve své původní zemi kvůli politické situaci a válce. Dále uvedl, že na území České republiky žije se svou starou a nemocnou matkou, které pomáhá.
13. Ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 14. 2. 2020, č. j. KRPU-31087-1/ČJ-2020-040026, bylo zjištěno, že dne 13. 2. 2020 byl žalobce zastižen na adrese „X“. Dne 14. 2. 2020 byl žalobce při opakované kontrole opětovně zastižen a podle jeho vyjádření s ním na adrese bydlí jeho matka, která je na návštěvě u jeho sestry v Praze 6. K opakované kontrole došlo z důvodu, že bylo hlídkou hovořeno se nezávisle se dvěma sousedy, kteří uvedli, že žalobce už dva měsíce na adrese nebydlí.
14. Dne 8. 6. 2020 proběhl se žalobcem pohovor k žádosti o prodloužení udělené doplňkové ochrany, a to v jazyce arabském, za přítomnosti tlumočnice. V průběhu pohovoru žalobce k důvodům prodloužení doplňkové ochrany uvedl, že se domnívá, že nadále trvají důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena. Doplnil, že na území České republiky žije s matkou, o kterou se stará, a dalším důvodem žádosti o prodloužení doplňkové ochrany jsou problémy v Palestině. Potvrdil, že je hlášen k pobytu na adrese „X“ v „X“ a sdílí zde se svou matkou společnou domácnost. Následně uvedl, že jeho matka pendluje od smrti jeho otce mezi ním a jeho sestrou, která žije v Praze. K pobytovým kontrolám provedeným ve dnech 13. 2. 2020 a 14. 2. 2020 uvedl, že na adrese pobytu nadále bydlí, maximálně týden či 10 dnů pobývá u sestry. Vysvětlil, že jeho matka je od února u sestry, žalobce za nimi jezdí. Podle žalobce záleží na matce, kde chce být, nic jí nenařizuje. Finančně se o matku stará jeho sestra. Žalobce neuvažoval o podání žádosti o trvalý pobyt, neboť si nemyslí, že by zvládl zkoušku z českého jazyka. Doplnil, že navštěvoval kurzy, ale nestýká se s Čechy, a proto nemusí česky komunikovat.
15. Ze sdělení Ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, ze dne 10. 6. 2020, č. j. KRPA-149157-1/ČJ-2020-000026-2, bylo zjištěno, že dne 10. 6. 2020 provedla hlídka bytovou kontrolu a hovořila se sestrou žalobce, která uvedla, že její matka s ní bydlí již jeden rok. Hlídka dále zjistila, že matka Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce se pohybuje pomocí invalidního vozíku. Ze sdělení Ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 3. 7. 2020, č. j. KRPÚ-94661-3/ČJ-2020-040026, bylo zjištěno, že žalobce byl při kontrole opětovně zastižen. Potvrdil, že matka s ním na adrese bydlí, je upoutána na invalidní vozík a nyní je u sestry. Neví, kdy se vrátí. Sousedka žalobce a jeho matku podle předložených fotografií poznala a přesně určila, na které dveře má hlídka zazvonit.

16. Dne 6. 8. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 3. 2020 o dodržování lidských práv na Západním břehu a v Gaze v roce 2019, Informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 9. 2019 o bezpečnostní a politické situaci na Palestinském autonomním území, Informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 4. 2020, č. j. 106664-7/2020-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí a dále sdělení k pobytové kontrole ze dne 14. 2. 2020, 10. 6. 2020 a 3. 7. 2020. K uvedeným podkladům se žalobce nijak nevyjádřil, nechtěl se s nimi blíže seznámit. Žalobce současně doložil lékařskou zprávu týkající se zdravotního stavu své matky a tvrdil, že jde o doklad, že je jejím opatrovníkem.
17. Následně dne 17. 2. 2021 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 15. 3. 2021.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Podle § 53a odst. 1 zákona o azylu, platí, že *„[d]oplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany brozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.“* Z odstavce 4 téhož zákona plyne, že *„[o]soba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“*
20. Z § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu vyplývá, že *„[d]oplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňková ochrana není zapotřebí.“*
21. Podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu platí, že *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Soud připomíná, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze ji považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).
23. Žalobcovo přesvědčení, že u něj trvají důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, soud nesdílí. V předmětné věci se totiž okolnosti, které vedly u žalobce k udělení doplňkové ochrany, skutečně změnilly do té míry, že zanikl důvod, pro který byla udělena, což představuje jeden z důvodů neprodloužení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64).
24. Žalobce by si měl uvědomit, že doplňková ochrana mu byla udělena proto, že by jeho případné vycestování představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný posuzoval zejména možnou existenci vážné újmy vztahující se k žalobcovu právu na jednotu rodiny. Ze své úřední činnosti žalovaný zjistil, že žalobcově matce byl udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu a žalobcovu otci byl udělen azyl podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Během správního řízení bylo ověřeno, že žalobce s rodiči žil v Gaze rodinným životem a sdílel s nimi společnou domácnost. Rovněž žalovaný nemohl pominout význam syna v arabském chápání rodiny a ověřil, že i na území České republiky žije žalobce s rodiči ve společné domácnosti. Žalobci byla doplňková ochrana udělena výhradně proto, že jeho rodičům byl udělen azyl, a žalovaný nemohl jednoznačně vyloučit, že by žalobci mohlo nuceným vycestováním do pásma Gazy hrozit nebezpečí vážné újmy spočívající zejména v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
25. V době, kdy bylo rozhodováno o třetím prodloužení doplňkové ochrany, tj. dne 17. 2. 2021, byla žalobcova situace úplně jiná. Žalobcův otec zemřel a žalobce sám během pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 8. 6. 2020 připustil, že se o matku nyní stará jeho sestra a rovněž ji finančně podporuje. Ze sdělení k pobytové kontrole vyplynulo, že žalobcova matka se na nahlášené adrese v Teplicích nezdržuje a již nejméně jeden rok je v péči žalobcovy sestry v Praze (pobytová kontrola v Praze proběhla dne 10. 6. 2020). Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně hovoří o právu žalobce na jednotu rodiny a v této souvislosti uzavřel, že žalobce s matkou již nesdílí společnou domácnost, trvale s ní nežije, trvale se o ni nestará, neposkytuje jí každodenní péči, a ani ji finančně nepodporuje. Vycházel přitom z výsledků pobytových kontrol a sdělení samotného žalobce.
26. Žalobcova situace se tedy zásadně změnila v tom, že nežije ve společné domácnosti se svou matkou a neposkytuje jí každodenní péči, kterou vzhledem ke svému zdravotnímu stavu potřebuje. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce matku u sestry navštěvuje, vozí jí do Prahy věci, a když je v Praze, pomáhá sestře s péčí o matku. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a je zcela evidentní, že ani vycestování žalobce není v tomto ohledu v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Nicméně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, platí, že „[j]estliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje.
28. Jak vyplynulo ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a v předchozích žádostech založených ve správním spisu a dále z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádá zejména z rodinných důvodů a rovněž z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v pásmu Gazy, v jehož důsledku se zhoršila tamní bezpečnostní situace.
29. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí dovodil, že u žalobce nelze prodloužit doplňkovou ochranu s odvoláním na nový důvod [podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu]. Nashromážděné informace o zemi žalobcova původu totiž soud shledal nedostatečnými a neaktuálními. Soud připomíná, že podle § 23c písm. c) zákona o azylu mají být podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany včetně doplňkové ochrany přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany občanem, případně o státu, kde měl poslední trvalé bydliště.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, platí, že „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné ...“, přičemž zastaralá je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, taková zpráva, která „[o]bsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z informací, jejichž výčet soud uvedl v odstavci 16 tohoto rozsudku. Většina těchto zpráv popisuje vývoj událostí v letech 2006 až 2019, ačkoli žalovaný rozhodoval v únoru 2021. Nejaktuálnějším podkladem rozhodnutí je zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Západním břehu a v Gaze v roce 2019. Citovaná informace obsahuje zmínku o ozbrojených konfliktech probíhajících na území Západního břehu a Gazy, avšak blíže je nekonkretizuje. Nicméně nelze přehlédnout, že žalovaný měl informaci o tom, že na území Gazy může probíhat ozbrojený konflikt. Vzhledem k tomu, že žalobce na existenci probíhajícího ozbrojeného konfliktu upozorňoval, bylo na žalovaném, aby nashromážděnými podklady potvrdil nebo vyvrátil, zda na území Gazy probíhá ozbrojený

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, což však žalovaný neučinil.

32. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že již v původním rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany dovodil, že probíhající ozbrojený konflikt v místě posledního pobytu žalobce nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista byl již z pouhé přítomnosti na území Gazy vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, neznamená to, že tato situace je stejná i po několika letech. Soud zdůrazňuje, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazoval na ozbrojené konflikty, které proběhly v letech 2014 a 2017, a připustil, že místo žalobcova posledního pobytu bylo ovlivněno dlouhodobou nestabilitou. Trval-li však žalovaný na tom, že na území Gazy neprobíhá ozbrojený konflikt, měl mít pro svá tvrzení podklady, řádně založené ve správním spisu.
33. Žalovaný tedy podle názoru soudu nedostál své povinnosti opatřit dostatečné množství aktuálních informací k situaci v Gaze, neboť vycházel ze zpráv, které popisovaly stav v letech 2006 až 2019, nikoli v době rozhodování žalovaného, ačkoli situace v Gaze rozhodně není stabilní. Žalovaný měl proto ověřit, zda se situace v Gaze v době vydání jeho rozhodnutí nezměnila a zda není namístě prodloužení doplňkové ochrany žalobce z tohoto důvodu. Závěry žalovaného tak nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho dovodil, že bezpečnostní situace v Gaze zůstala neměnná a že v případě žalobce nemůže být novým důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 390/2020-25, a ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 327/2020-24).
34. Soud je tedy přesvědčen, že v daném případě žalovaný neučinil vše nezbytné tak, aby byl ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho závěry nemají potřebnou oporu ve správním spisu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobní námitky jsou v tomto směru oprávněné a logické.
35. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. července 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)